BIBLIJSKE LEKCIJE

Primajte moju pouku, a ne srebro, i znanje radije negoli birano zlato. Izr. 8:10

VUKA, HRVATSKA, 05. LIPANJ, 2026.

MATO TOKIĆ

APOSTOL NEZNABOŽACA – „NAJMANJI OD APOSTOLA“

Na svom putu za Damask, Savao se susreo s onim prema kome je bio usmjerio svu svoju mržnju. Nakon što se Isus ukazao Savlu i pitao ga zašto ga progoni, Savao je u trenu bio osvjedočen da se bori protiv samog Božjeg Sina. Kada je shvatio što radi, sav njegov dotadašnji život kao progonitelja Kristovih sljedbenika, se potpuno urušio. Prije nego što se susreo sa Kristom, Savao je za sebe mislio da je vrhunski poznavatelj Biblije. Smatrao je za sebe da savršeno drži Božji zakon i služi Bogu. Međutim, kada se susreo oči u oči sa Zakonodavcem, u njegovom životu je u pravom smislu oživio grijeh. Tada je shvatio da je sav njegov život bio potpuno bezakonje. O ovom svom iskustvu Savao je kasnije pisao: **„Ja sam nekoć živio bez Zakona; ali kada je došla zapovijed, grijeh je oživio i ja sam umro.“ (Rim 7:9) Jer po Zakonu ja sam umro Zakonu da živim Bogu. S Kristom sam razapet: živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni; a to što sada živim u tijelu, živim vjerom Sina Božjega, koji me ljubio i predao sebe samoga za mene. (Gal 2:19,20)**

Kao u slučaju Savla, tako je i sa svim drugim ljudima. Kada Bog čovjeku pošalje svjetlost, kada mu otkrije svoju pravednost, odnosno svoj Zakon, tada čovjek mora donijeti odluku. Svaki čovjek u ovoj situaciji ima dvije opcije. Prva je da dopusti Zakonu da ubije njegovo „ja“, kao u slučaju Savla. Druga je da odbije osvjedočenje o grijehu i da dopusti svome „ja“ da živi dalje zloupotrebljavajući Božji život. Kada čovjek ne dopusti da njegovo „ja“ umre, odnosno bude razapeto na križu da u njemu živi Krist, onda taj čovjek i dalje razapinje Krista i živi kao bezbožnik. Iako taj čovjek može i dalje tvrditi da je kršćanin, njegova tvrdnja je čista laž, jer Krist ne vlada u životu ovog čovjeka.

Kada je u pitanju Savlov slučaj, iz njegovog daljnjeg života mi možemo jasno vidjeti kakvu odluku je on donio. Možemo vidjeti da je on zaista odlučio umrijeti sebi i živjeti Kristu. Zato je nakon osvjedočenja, odmah pitao Isusa što mu je činiti? Upravo ovo pitanje treba uvijek svaki kršćanin postavljati Kristu. Ukoliko netko kaže da je kršćanin, a ne postavlja neprestano Kristu ovo pitanje, tada može biti potpuno siguran da nije kršćanin. Na Savlovo pitanje, Krist je odgovorio: „**Drhteći od straha i zapanjen, reče on: “Gospodine, što želiš da učinim?” I reče mu Gospodin: “Ustani, idi u grad i reći će ti se što trebaš činiti.” (Djela 9:6)** Kao što vidimo, Krist je rekao Savlu da ide u grad u koji je krenuo da progoni i hapsi kršćane. Međutim, postavlja se pitanje kod koga je Savao tada trebao otići? Naravno, Krist ga je poslao kod onih koje je htio progoniti i hapsiti. Pošto je Savao htio služiti Kristu, morao je postati član Božje zajednice koju je Krist oformio na zemlji. Međutim, postojao je jedan ozbiljan problem. Kršćani u Damasku su znali da ih Savao dolazi proganjati i hapsiti. Ne trebamo ni najmanje sumnjati u to da je Savao kao progonitelj koristio razne lukave metode kako da pronađe kršćane i da ih privede svećenicima. Kada uzmemo sve ovo u obzir, bilo je praktički nemoguće da ga kršćani samo tako prime kod sebe.

„**I ustade Savao sa zemlje; ali kada mu bijahu otvorene oči, nije nikoga vidio. No povedoše ga za ruku i uvedoše u Damask. I nije tri dana ni vidio, ni jeo, ni pio.“ (Djela 9:8,9)** Pošto smo u prethodnom proučavanju zapazili da je Bog učinio da sljepilo njegovog srca prijeđe na njegove oči, drugi ljudi su morali Savla uvesti u grad. Bog ga je doveo u situaciju da bude potpuno ovisan o drugima. Tekst navodi da je u stanju sljepila, bez hrane i pića Savao proveo tri dana. Tri dana je Savao proveo u postu i preispitivanju svog kompletnog života. Pod djelovanjem Božjeg Duha istinski se kajao i molio Boga da ukloni njegov grijeh i krivicu. Sljepilo još nije bilo uklonjeno, ali to nije omelo Savla da bude ustrajan u molitvi vjere. Da li je Bog čuo Savlovu molitvu u ovim teškim životnim okolnostima? „**Žrtve Bogu su duh slomljen; srce slomljeno i skrušeno, o Bože, ti nećeš prezreti.“ (Psalam 51:17)** Dio Savlove molitve vjere je zasigurno glasio ovako: „**Razmotri i usliši me, Gospode, Bože moj: *prosvijetli oči moje* da ne zaspim snom smrti.“ (Psalam 13:3)** Bog u ovakvim situacijama ne samo da odgovara, nego i više od toga, On čini čuda. Čitamo dalje kako je Bog riješio ovaj težak slučaj za Savla i Kristove sljedbenike: „**A bijaše u Damasku neki učenik imenom Ananija. Njemu Gospodin u viđenju reče: „Ananija.“ I reče on: „Evo me, Gospodine.“ I reče mu Gospodin: „Ustani i pođi u ulicu koja se naziva Ravna pa potraži u Judinoj kući Taržanina po imenu Saul: jer gle, on se moli i u viđenju vidje čovjeka imenom Ananija kako ulazi i polaže na njega ruku da progleda.“ Tada Ananija odgovori: „Gospodine, čuo sam od mnogih o tome čovjeku koliko je zla učinio tvojim svetima u Jeruzalemu. I ovdje ima ovlast od velikih svećenika okovati sve one koji zazivaju tvoje ime.“ No Gospodin mu reče: „Idi; jer mi je on posuda izabrana da ponese moje ime pred pogane, i pred kraljeve, i pred djecu Izraelovu. Jer ću mu ja pokazati koliko treba trpjeti za moje ime.“ (Djela 9:10-16)** Kao što vidimo, za Boga ne postoji težak slučaj i bezizlazna situacija. Kada ljudi ne vide nikakvo rješenje, Bog je taj koji otvara put. Da bi riješio ovaj problem, Bog se morao u viziji javiti i Savlu i Ananiji. Ananija kao član Božje zajednice je morao biti Božje oruđe preko kojeg će Bog ukloniti Savlovo sljepilo. Bog je također Ananiji otkrio koju ulogu će Savao imati kada postane punopravni član Božje zajednice. Fascinantno je da je upravo onaj koji se najviše trudio da zaustavi Stjepanovo djelo širenja evanđelja, sada morao preuzeti na sebe to isto djelo i nastaviti tamo gdje je Stjepan stao. Bog je još otkrio Ananiji činjenicu o velikom trpljenju koje čeka Savla u revnosti za Kristovo ime. Nakon ove vizije od Boga, Ananija je poslušao Isusa. „**I ode Ananija te uđe u tu kuću i, položivši ruke na njega, reče: „Savle, brate, Gospodin me poslao, Isus, koji ti se ukazao na putu dok si dolazio, da progledaš i ispuniš se Duhom Svetim.“ I odmah otpadne s njegovih očiju nešto kao ljuske: on istoga trenutka progleda, i ustane te bî kršten.“ (Djela 9:17,18)**

Savlovo sljepilo je moglo biti uklonjeno jedino posredstvom Božje zajednice. U ovom Božjem postupanju sa Savlom, Bog nam jasno otkriva kakvu odgovornost ima neki pojedinac prema Božjoj zajednici kada želi postati kršćanin. Ako postoji formirana Božja zajednica na nekom mjestu i desi se da se neki čovjek obrati, njegov prvi korak je da postane dio te Božje zajednice. U ovakvim situacijama nikada nije Božja volja da obraćeni pojedinac djeluje individualno izvan Božje zajednice. Bog to nije dopuštao u slučaju apostola Pavla i također to ne dopušta u bilo kojem drugom slučaju. Tekst kaže da je Ananija položio ruke na Savla i da je Bog tada djelovao svojim Duhom na Savla da postane čist od grijeha i da mu nestane sljepilo. Sljedeći korak na Savlovom kršćanskom putu je bilo krštenje vodom. Krštenje vodom predstavlja vidljivi javni obred kojim osoba iskazuje da zaista želi biti punopravan član Božje zajednice. Kada je Savao postao punopravni član Božje zajednice, mogao je stupiti u Božju službu.

Prije samog krštenja, Ananija je Savlu otkrio službu koju mu je Bog odredio. **„I reče on: ‘Bog naših otaca izabrao te da spoznaš njegovu volju i vidiš Pravednika i čuješ glas iz njegovih usta. Jer bit ćeš mu svjedokom pred svim ljudima o onome što si vidio i čuo. A sada, što oklijevaš? Ustani, krsti se i operi svoje grijehe prizivajući ime Gospodinovo.’“ (Djela 22:14-16)** Vrlo brzo nakon krštenja, Savao je stupio u svoju službu. „**I uze jelo i vrati mu se snaga. Potom ostade Savao nekoliko dana s učenicima koji bijahu u Damasku. I odmah poče on po**

sinagogama propovijedati Krista, da je on Sin Božji. A svi koji su ga slušali bijahu zapanjeni pa rekoše: „Nije li to onaj koji je u Jeruzalemu zatirao one koji prizivaju to ime i došao ovamo zbog toga da ih okovane odvede pred velike svećenike?“ No Savao je bivao sve silniji i zbunjivao je Židove koji su živjeli u Damasku, dokazujući da taj jest Krist.“ (Djela 9:19-22) Kada je Savao stupio u službu, vidimo da je Bog zaista silno djelovao preko njega u Damasku. Što je Savao postajao sve silniji u Božjem djelu, to su se Židovi sve više bunili. Oni koji su do nedavno sa Savlom progonili kršćane, sada su počeli smišljati plan kako da ubiju Savla u Damasku.

Djelo koje je Bog započeo preko Stjepana, sada je nastavilo u sili preko Savla. Pošto su Židovi smišljali plan kako da ga ubiju, Savao se morao na kratko vrijeme skloniti iz Damaska. Bog ga je poslao u Arabiju, gdje je proboravio tri godine. Dok je boravio u Arabiji, Savao je u osami još dublje istraživao i proučavao Pismo. Bog ga je na ovaj način pripremao za sve ono što ga čeka, a Savao je još bolje spoznao suštinu svog životnog poziva. O ovoj spoznaji je kasnije pisao: **„Ali što mi god bijahu dobici, zbog Krista sam smatrao gubitkom. Štoviše, najradije sve smatram gubitkom zbog izvrsnosti spoznaje Krista Isusa, Gospodina mojega, zbog koga sam sve izgubio i to izmetom smatram, da Krista steknem i nađem se u njemu, ne imajući vlastitu pravednost, koja je od Zakona, nego onu po vjeri Kristovoj, pravednost koja je od Boga po vjeri: upoznati njega i snagu njegova uskrsnuća, i zajedništvo u njegovim patnjama, suobličujući se njegovoj smrti ne bih li kako prispio k uskrsnuću mrtvih.“ (Filipljanima 3:7-11)** Ova spoznaja do koje je došao Savao, je spoznaja koju uvijek u srcu treba imati svaki istinski kršćanin.

Što se tiče Savlovog imena, u Bibliji ne piše kada je točno Savao dobio ime Pavao. Međutim, možemo sa velikom sigurnošću vjerovati da se to desilo prilikom njegovog krštenja. U Bibliji ime označava karakter. Kada Bog čovjeka odvoji za određeno uzvišeno djelo, On mu često nadjene i novo ime koje oslikava karakter samog tog djela. Ime Savao znači „željeni“, ali kada je Savao postao kršćanin, dobio je ime Pavao, što znači „maleni“. Savao je za sebe govorio: **„Jer ja sam *najmanji* od apostola, tako da nisam ni dostojan nazivati se apostolom, jer sam progonio crkvu Božju.“ (1. Kor 15:9)**. Upravo u ovoj Savlovoj krotkosti je ležala njegova najveća snaga. **„Stoga *uživam u slabostima*, u uvredama, u oskudicama, u progonima, u tjeskobama radi Krista; *jer kada sam slab, tada sam jak*.“ (2. Kor 12:10) „No milošću Božjom jesam što jesam i njegova milost iskazana meni ne bijaše uzaludna, nego sam se trudio više negoli svi oni: *ali ne ja, nego milost Božja koja bijaše sa mnom*.“ (1. Kor 15:10)**